

Tijdens de drie maanden lockdown waren wij tot ons huis veroordeeld geweest. Op een paar burens na, voor een ei of een teentje look, was er niemand op bezoek gekomen. We hadden geen enkele uitstap gemaakt. Boef had onze onverdeelde aandacht gekregen.

De rekening zouden we snel gepresenteerd krijgen.

Voor Boef was onze woonkamer zijn terrein geworden, en dat zou hij niet zonder slag of stoot prijsgeven aan de rare snuiter die plots kwamen opdagen, in de vorm van onze vrienden en kennissen. Er werd in kuit gehapt, aan broekspijpen gesnukt, in ellebogen gebeten en aan hemdsmouwen getrokken dat het een lust was. Kalm en vol zelfvertrouwen wachtte hij gasten aan de binnendeur op, nadat de deurbel had weerklonken. Gegeneerd leidden wij de mensen rap-rap naar de tafel, verzochten hen zo snel mogelijk te gaan zitten en vervolgens zo weinig mogelijk te bewegen. De hond zeker niet te aaien. Hem zo hard mogelijk te negeren. Mogelijk zou het dan maar een kwartiertje duren.

Nu en dan riep er iemand 'Au!', en betastte zijn of haar zere knie.

De man van Proximus die onze aansluiting kwam controleren, eiste dat wij de hond verwijderden, nadat die een schroevendraaier en een rolletje isolatieband uit zijn gereedschapskist had gestolen en de belager, die zijn materiaal terugwilde, in het achterwerk had gebeten. Ik had hem nochtans aangeraden om Boef vooral niet te strelen, maar de technieker, een groot hondenliefhebber, had niet aan het veulen kunnen weerstaan.

Terwijl Boef in de tuin door het raam naar hem bleef staan blaffen, vertelde hij bij een kopje koffie dat hem kortgeleden

tijdens een huisbezoek een bebloede muis in de schoot was gevallen. Toen hij opkeek, keek hij recht in de ogen van een witte uil. 'Dat was huisdier nummer twintig', zei hij – 'naast de negen katten, de drie hamsters en de zeven loslopende konijnen. Om maar te zeggen: ik maak wat mee.'

Opnieuw speurde ik het internet af, op zoek naar oplossingen. Ik vond er honderd, maar niet een voldeed. De meest plausibele – 'Geef je gasten een warme knuffel of toch minstens een stevige handdruk, zodat ze wat van je lichaamsgeur overkrijgen' – was in coronatijd moeilijk in de praktijk te brengen. Mensen waren het knuffelen en het handen schudden verleerd.

'Laat de bezoeker de hond een zitcommando geven, en hem vervolgens belonen met een snoepje', klonk het op een andere website. 'Dat schept vertrouwen.'

Marnix maakte in die periode een televisiereeksje over de Oostkantons. Toen de cameraploeg van *Iedereen Beroemd* opnames kwam maken in onze tuin, testten we de methode uit.

Ik gaf de regisseur een koekje. Hij gaf Boef het bevel om te zitten. Boef leek zijn bevel in te willigen, maar net voor zijn kont de grond raakte, hapte hij het geschenk uit 's mans handen en zette het op een lopen, om luttele seconden later de aanval in te zetten op de vele aanlokkelijke attributen die de gasten hadden meegebracht – statieven, een peperdure camera en zo'n Samsonmicrofoon aan een lange stok, die we met vereende krachten nog wisten te redden.

'Zorg ervoor dat het commando niet te bazig of te agressief klinkt', las ik later, 'anders sorteert het, uit de mond van een onbekende, het omgekeerde effect.'

Als hij assertief benaderd werd door een vreemde, werd blijkbaar de Spaanse macho in Boef wakker. Ook wie zichtbaar schrik voor hem had, kreeg het zwaar te verduren. Onzekerheid

werd met onzekerheid beantwoord, en in Boeftermen betekende dat: kop vooruit aanvallen.

Toch waren het vooral de mannetjesputters die het moesten ontgelden, en dat was niet altijd vrij van risico. Toen na de cafés ook de grenzen heropenden, konden we niet snel genoeg een *Weissbier* gaan drinken bij Haus Hubertus in Winterspelt, een paar kilometer Duitsland in.

Een groep Nederlandse Harleyrijders hield er halt, die voor het afstappen hun aankomst kleur gaven door nog even hun motoren te laten bulderen.

Van onder onze terrastafel zat Boef de maat te nemen van het stoere tiental, in lederen outfits en met bandana's en zonnebrillen op het hoofd. Toen een van de Hollanders hem in de gaten kreeg, begon hij onze makker meteen uit te dagen: hij kwam naar hem toe, de ontblote voorarm horizontaal voor het lichaam gehouden zoals een trainer van vechthonden dat doet, en riep spottend: 'Hey doggy! Kom op, doggy! Kom je lekker spelen, doggy?'

Boef kwam lekker spelen. De Harleyman haastte zich naar binnen om op het toilet de bijtwonde te verzorgen.

Zijn makkers hadden niets in de gaten gehad, anders zou hij vermoedelijk verhaal zijn komen halen en waren we er niet zo gemakkelijk vanaf gekomen. Voortaan hielden we Boef toch maar uit de buurt van rambo's en branieschoppers.

Mensen met een sterke intuïtie en hondenervaring konden Boef benaderen zonder dat hij de onnozelaar ging uithangen. De sleutel was: hem negeren, hem met rust laten, hem niet aaien - zeker niet op het hoofd - en hem na verloop van tijd op de juiste toon en met de juiste lichaamshouding toespreken. Er waren aanvankelijk maar drie bezoekers die daarin slaagden: Tina (die zelf drie bouviërs heeft), Lucia (die blindengeleidehonden

opleidt) en Annemie, de zus van Marnix, die geen honden maar wel een warm hart heeft. Het waren niet toevallig drie vrouwen: de theorie van de Spaanse macho die zich met ophakkers en kemphanen wilde meten, leek te kloppen.

Het maakte me bedroefd en ongerust dat Boef zo moeilijk mensenvrienden maakte. Hij leek het maar niet te snappen: als we bezoek kregen, keek hij me aan met een blik waar ik radeloosheid in dacht te zien. 'Wat doe ik in godsnaam verkeerd? Wat willen die mensen van mij?'

Ik gaf hem het antwoord dat ik altijd van anderen kreeg, telkens als ik de moed verloor: 'Heb geduld, vriend. Alles komt goed.'